

gjørende Bægt paa, og for mit Vedkommende havde den i alt Fald den Bægt, at jeg albrig nogenfinde vilde have givet min Stemme til en Hærløvs, som ikke indeholdt en Opfyldelse af dette Krav. Jeg anser den egentlige Garnisonstjeneste, navnlig saaledes som den finder Sted ved Fodfolket, for at være i den Grad demoraliserende, fløvende og slappende, at jeg tror, at ingen Hærløvs kan anlægges paa slettere Principer end paa Garnisonstjenesten. Altsaa en principiel Opgivelse af Garnisonstjenesten og den dertil sig knyttende Bagtjeneste maatte være en ufravigelig Fordring fra vor Side. Ved Siden deraf kunde vi dog indrømme, at det til visse Liden af Mæret med Nødvendighed eller i alt Fald med Rimelighed maatte kræves, at der var en Styrke tilføje, som kunde tjene til Dvælsesapparat for Befalingsmændene, og vi kunne saaledes gaa ind paa en indskrænket fortsat Tjeneste indenfor visse Grændser. Dette vare de fornemste Fordringer, som vi tidligere opstillede. Ved Siden deraf stillede vi det Krav, at de værnepligtige Befalingsmænds Stilling skulde opretholdes, men jeg vil dog sige, at med Hensyn heril bleve vore Fordringer tidligere opstillede i et betydelig videre Omfang, end jeg erkjender, at vi for Liden ere istand til at faae den gennemførte. Man har nemlig dengang udtalt, at man skulde fastholde Institutionen: værnepligtige Befalingsmænd i det samme Omfang som efter Hærløven af 1867. Dette Princip maa forsaavidt siges at være delvis bristet, som jo den fornødne Tilgang til den værnepligtige Befalingsmænds Klasse ikke har fundet Sted i de forløbne Aar, saa at altsaa Indvendingerne fra anden Side og Kravene paa at faae en Erstatning for den manglende Tilgang af værnepligtige Befalingsmænd ved faste Befalingsmænd jo derved have faaet en forøget Bægt. Hvad der imidlertid kan fastholdes, er, at disse Befalingsmænds Stilling i Hæren bliver væsentlig den samme. Medens Regjeringens Forslag gik ud paa overhovedet at slette hele denne Institution i Fredstid, saa have vi maattet kræve, at den opretholdes, og at der altsaa fremdeles og saa i Fredstid skal finde en Udnævnelse Sted til de værnepligtige Befalingsmænds Klasser: Sekondlieutenanter og Korporaler. Men endvidere maatte vi med Hensyn til Befalingsmændenes Uddannelse fastholde, at den Løns, som saa ofte har fundet sit Udtryk i det forøvrigt noget forslidte Billede om Marschalsstaven i den menige Mænds Tornyster, ligeledes fik sit anerkjendende Udtryk i Hærens Ordning derved, at der indenfor selve Hærens Undervisningsanstalter blev givet den menige Mand Udgang til at kunne tjene sig op gennem enhver Klasse fra den laveste til den høieste. Man var tidligere fra Venstres Side netop af

Hensyn til den manglende Tilgang til den værnepligtige Befalingsmænds Klasse og ogsaa til den faste Befalingsmænds Klasse fravegen denne Løns, saaledes at man var gaaet ind paa at etablere en Skole ubeløkkende for de faste Befalingsmænd, og man havde kun søgt en Erstatning for den yngste Klasse i Officerstolen ved at oprette en Centralstole for de værnepligtige Befalingsmænd. Vi have troet at burde gaa bort fra denne Løns, og det i Retning af — forekommer det mig — et rigtigere Princip, nemlig derved at opretholde Officerstolens næstnyngste Klasse, men med et noget forandret Formaal, nemlig med det Formaal at kunne give de værnepligtige, der have gennemgaaet Befalingsmændskolerne ved Ufbelingerne, den theoretiske Uddannelse, som kræves for at faae Udgang til den egentlige Officerstole, altsaa til Officerstolens nuværende næstældste Klasse. Disse Principer har man fra vor Side opstillet som ufravigelige Fordringer, og deroverfor have vi anerkjendt, at de Krav, som man fra den modsatte Side stillede om en betydelig Forstærkelse af Hærens Kammer, ere berettigede under de forhaandenværende Omstændigheder, og vi vilde da hellere vælge at opfylde disse Krav fuldt ud uden nogen Afknappning eller Prutting, naar vi til samme Tid kunde se, at ogsaa de principielle Fordringer, som vi opstillede, bleve anerkjendte. Jeg vil nemlig sige, at Spørgsmaalet om, i hvilken Grad Hærens faste Kammer skulde ubides, har ikke for os kunnet være noget egentligt Principspørgsmaal, men mere et Spørgsmaal af finantiel Betydning, et Pengespørgsmaal. Ogsaa den Side af Sagen har naturligvis sin store Bægt; men jeg tilstaa, at for mig har dette Spørgsmaal ikke nogenfinde kunnet staa i første Række. Jeg sætter mere Pris paa, at vi kunne blive enige om en Ordning af den Bestaffenhed, at Hærens Mænd — navnlig Hærens Befalingsmænd — kunne i Fremtiden have en ubetinget fuld Tillid til det Vaaben, der er i deres Haand. Og sammenlignet med at opnaa dette er det for mig af noget mindre væsentlig Betydning, om man kommer 100,000 eller 200,000 Kr. højere op eller lavere ned. Gnes man om en Ordning som den her som Forslag indbragte, udtaler jeg dette; at derigennem er der opfyldt indenfor nogenlunde rimelige Grændser ethvert billigt Krav fra Hærens Side, idet det paa ethvert Punkt har viist sig klart, at vi ikke have opfattet vor Opgave saaledes, at det kom an paa for os at sidde og forhandle, om man kunde klippe en Kapitain af hist og en Lieutenant her. — Saaledes er Indholdet af det Forslag, som jeg herved har den Ære at anbefale det høie Thing. Jeg tvivler ikke om, at naar jeg har givet denne Fremstilling, vil Hæruvalgets ærede Ordfører (Thomsen), med hvem jeg har havt den Fornøielse at forhandle